

NEDEN ÜMMET?-5

Nureddin Yıldız'ın "Dünya Nasıl Dönüyor?" (11.) dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Ümmet-i Muhammed'in farklılıklarını, ümmet olma özelliklerini konuşuyorduk. Ümmetin imanı kapsamlı bir imandır, dedik. Bütün peygamberlere iman ediyoruz, dedik. Emr-i bi'l-maruf nehy-i ani'l-münker, imanının gereğidir dedik. Hayırların öncüsü, şerlerin de durdurucu gücü olmak için yeryüzünde varız, dedik. Ve Allah'ın kitabından bizzat dinleyerek gördük ki bütün insanlığın en hayırlısı olan ümmetiz biz, elhamdülillah.

Ümmet-i Muhammed olmanın dördüncü özelliği, sapıklıkta birleşmemesidir. Bu ümmeti Allah, sapıklığa düşmez diye yaratmadı ama sapıklıkta birleşmez diye yarattı. İki şey arasında çok fark var. Eğer sözünü ettiğimiz bu dördüncü kuralı çözebilir, anlayabilirsek bugün dünya üzerindeki pek çok konunun formülünü de çözmüş oluruz. Tekrar ediyorum: Ümmetin içinde sapıklık olmaz diye bir şey söylenemez. Hatta geçmiş ümmetlerdeki bir ümmete mahsus sapıklıkların toplamı bu ümmetin içinde olabilir. Çünkü evrensel çapta kapasiteli bir ümmet. Evrensel çapın içerisinde bütün insanlık var. Dolayısıyla eğrilikleri bğrölükleri, sorunlarıyla bütün insanlığın sorunlarına sahip bir ümmettir bu.

Lâ teşbih ve lâ temsil. A-B-C diye isimlendirme yerine çok net bir örnek vereyim. Lut aleyhisselamin kavminin işlediği cinayet, onun ümmet olarak adına mal olmuş bir cinayettir. Ama bu ümmetin içinde üç-beş kişi -bu ümmetin içinde oldukları hâlde- o cinayeti işleyebilirler. O çirkinliği yapabilirler ama hiçbir zaman Lut aleyhisselamin kavminin grup olarak adının anıldığı gibi bu ümmet o bataklığa düşmez. Bireyler yanlışa düşebilir ama ümmetin genel karakteri hâline gelmez hiçbir zaman. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, Tirmizî'nin rivayet ettiği bir 2367. hadis-i şerifte çok net bir şekilde "Bu ümmeti Allah sapıklıkta birleştirmez" diye kayıt koymuştur. Bu ümmeti yani Efendimiz'in ifadesiyle; "ümmetimi Allah sapıklıkta birleştirmez."

Bu sapıklığı siyasette sapıklık görebiliriz, akide içerisinde bir sapma olarak görebiliriz, ibadetlerde bir saplantı da olabilir. Bölünmüşlük, parçalanmış şekilde olabilir. Yani "ümmet-i Muhammed'in içerisinde olabilecek şeyler nelerdir?" diye sorduğumuzda siyasetten ibadete kadar her şey olabilir. Mesela çok basit bir örnek: Alkol bu ümmetin savaşması gereken düşmanlardan biridir. Ümmetin içinde yayılabilir demiyoruz; Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem, "Kıyamet zamanı yayılacak" diyor. Zina olmaz demiyoruz; "Çokça olacak" buyuruyor. Ama zinanın serbestliği üzerine bu ümmet oybirliği yapmaz hiçbir zaman. Öyle bir sapıklıkta birleşmez ümmet. Olmaz demek başka şey, oluru kabul etmek başka şey.

Peki, böyle sapıklıkta birleşen başka ümmet oldu mu ki? Elbette. İsa Allah'ın oğludur, demeyen Hıristiyan mı var? Üzeyir Allah'ın oğludur, demeyen Yahudi mi var? Sapıklıkta birleştiler. Nuh aleyhisselam seksen kişiyle kaldı, gerisi sapıklıkta birleşti. Lut aleyhisselam beş kişiyle kaldı, gerisi sapıklıkta birleşti.

Bu ümmetin içerisinde ise şerrin üzerinde oluşacak bir birlikteliği kıyamete kadar kimse göremeyecektir. Bunun mantığı üzerinde 'tecdit' diye bir kaide açacak ve o zaman ayrıntısına

gireceğiz. Demek ki bu ümmet, Allah'ın hatada birleşmeye karşı masum tuttuğu bir ümmettir. Hatanın ümmetin genel karakteri olmasına karşı Allah Teâlâ bu ümmeti korumuştur.

Burada iki önemli noktayı zikretmemiz lazım. Bunda veya başka bir konuda, ümmet üzerinde değerlendirme yapılırken ümmetin 'aydın kesimi' üzerinde değerlendirme yapılır. Biz buna 'ümmetin ulema kadrosu' da diyebiliriz. Ümmet-i Muhammed için artı veya eksi üzerinde değerlendirme yaparken tarlalardaki insanların ölçümünü yapıp, "Ümmetin durumu budur" diye değerlendirme yapılamaz. Neden?

Çünkü Allah Teâlâ, ümmet-i Muhammed'in üzerinde şeriatının uygulanmasını âlimleriyle ölçüyor. Avamdan temel dinî esasları, zarurat-ı diniye denen şeyi bilmesini istiyor. Avama belli noktada bilmeme ve pratik yapamamaya karşı müsamaha var. Genel durum üzerinden artı veya eksi testi yapılırken, âlimleri üzerinden ya da âlimlerin çevresini oluşturan -Osmanî ifadeyle ayan tabakası- üzerinden veya aydın kesim üzerinden bir hesaplama yapılabilir.

Ağrı'da şehirden uzak, henüz televizyon-internetin girmediği elli nüfuslu bir köye girdik. Ve akidelerini, ibadetlerini bir ramazan gününde ölçtük. Ne çıktı karşımıza? %100 kaliteli İslam. Ama ümmet-i Muhammed'in topraklarında Ağrı Dağı'nda televizyonun girmediği bir köyün üzerinden yaşam olmuyor ki. Hatta o köydeki hoca efendi üzerinden bile İslam'ın ne durumda olduğunun testi yapılamaz. Hocaların karşılaşacağı kayma, sapma, taviz verme gibi konularla karşılaşmamış birisidir o. Onun üzerinden sağlık testi de yapılamaz, sağlıklı İslam'ın ne hâlde olduğuna dair bir test de yapılamaz.

Bu birinci nokta. Ümmet-i Muhammed'in ne durumda olduğu veya olmadığını âlimlerin üzerinden test ederiz. "Allah, ümmetimi dalalet üzerinde birleştirmez" hadisinden de âlimler hiçbir zaman dalalet üzere bir araya gelmezler, gelemezler şeklinde anlamak lazım.

İkinci nokta bu gerçektir: Bu ümmetin âlimleri hiçbir zaman dalalet üzere söz birliği yapmazlar. İçlerinden bir İzz ibni Abdisselam çıkar, dağıtır böyle birliği. Bir Nevevî çıkar, bu birliği perişan eder. Allah'ın şeriatından taviz verme konusunda ümmetin âlimleri hiçbir zaman birlik yapmazlar. Yapamadılar bin dört yüz küsur senedir. Olmadı bu hiçbir zaman. Said ibni Cübeyr başını verdi ama taviz vermedi. O taviz vermeyince de Haccac, "Bu ümmetin tek adamıyım!" diyemedi.

Muhakkak Allah, bu ümmetin âlimlerinin birini en azından gerisinin şerefini koruyacak direnişi ve dirilişi yapmak için yaratıyor. Tarih hep bunlarla doldu. Bu madem böyle bir gerçektir, ümmetin birleşip dalalete darbe vurması ancak âlimler üzerinden mümkündür. Çünkü âlimlere itibar ediyoruz. Âlimlerin de böyle bir birleşme yapamayacakları hadis-i şerifle sabit.

Demek ki bu ümmetin âlimlerinin bir düğünde toplanır gibi bir araya gelmesi de doğal olarak kolay bir şey değildir. Çünkü âlimlerin bir araya gelmesi sıradan bir seçim birliği, kooperatif çalışması değildir. Beyinler üzerinden yapılacak negatif veya pozitif bir çalışma üzerine âlimler bir araya gelecektir. İnsanların bir araya gelmesi çok kolay. Seçim vaatleriyle veya "filan yere cami yapacağız" diye bir şehri bir araya getirmek mümkündür. Avamı da bir araya getirmek mümkündür. Âlim isminin hakkını vermiş Ebu Hanife gibi, İmam Şafii gibi yüz kişiyi bir araya getirmek belki de yüz dağı yerinden kaldırıp bir vadiye dizmek olacaktır.

Avamın bir şeyin hak olduğuna inanması teyit etme zorunda olduğunu düşünmesi başka şey, hakkı bile kırk parçaya bölebilecek kudrette bir kafanın "Senin dediğin doğrudur" diye onay vermesi

zor bir şey. Başka bir şey bu. Yani âlimlerden bir küme oluşturmakla insanlardan bir küme oluşturmak aynı değil.

Onun için görüyoruz, bu asırda ve bundan önceki asırda ümmet-i Muhammed'in âlim diye bilinen kadroları bin bir meşakkatli, çileli günlerde bile hemen bir araya gelemediler, gelmediler. Çünkü çilenin bile iz düşümünü yapma ihtiyacı hisseden bir kadro bunlar. Ama biz kahve içerken "yahu bu âlimler bir araya gelseler de şu iş düzelse" diyoruz. Yirmi sene sonra ise o düzelecek dediğimiz işin de bir provokatörün eylemi olduğu ortaya çıkıyor. Adeta "Bunun için iyi ki âlimler bir araya gelmemişler o zaman" diyoruz. Misal olarak söylüyorum; her zaman için böyle değil.

Bu âlimlerimizin, ümmetin büyüklerinin bir araya gelmemesini tavsiye niteliğinde de değil herhâlde. Zaten bizim onlara öyle bir şey tavsiye etmemiz mümkün değil. Ama eğer Ebu Hanife bütün âlimlerin 'evet' dediği Abbasi halifesine gidip "ben de sizinle beraberim" deseydi, Abbasi halifesi o dönemin her biri müçtehit düzeyindeki koca âlimlerinin başı olacaktı ve İslam, bir ailenin adı ile anılan din hâline gelecekti. O zaman pek çok insan Ebu Hanife'ye "Niye aykırı davranıyorsun?" demiştir muhakkak; dediler nitekim.

"Niye aykırı davranıyorsun? Kâfir devlet mi bu?" Hayır. İslam devleti. Üstelik kurulmasına yardım etmiş. Emeviler'in yıkılıp yerine Abbasiler'in kurulmasında Ebu Hanife'nin yardımı var. Ekonomik yardım da teşkilatçılık da yapmış o arada. Sonra ilk muhalefet edenlerden biri olmuş bu devlete. Ebu Hanife destek verseydi Abbasiler'in gücü daha farklı olacaktı, bugün başka bir Abbasilik anacaktık belki de biz. Ahmed bin Hanbel rahmetullahi aleyh, herkesin "tamam" dediği şeye "tamam" deseydi ümmet bugün başka durumda olurdu. Bizim akidemiz çok daha değişik bir akide olurdu, maazallah.

Medine âlimi Malik bin Enes aynı direnci gösterdi, tek başına kaldı Medine'de. Ama bu tek başına kalmışlığı bugün ümmet-i Muhammed'in direnci ve bozulmamış sünnet, bozulmamış Kur'an anlayışı olarak karşımızda duruyor. Elbette bugün Amerikan emperyalizmine karşı yapılan bir toplantıya gelmeyen iki âlimin; "Biz de İmam Malik gibi ciddi bakıyoruz bu işe de onun için gelmiyoruz" diyecek hâlleri yok. İmam Malik'in direnişi ile Amerikan emperyalizmine, İsrail zulmüne sessiz kalanın kinini benzetmek su ile ateşi benzetmek kadar ters olur. Ama Amerikan emperyalizmine veya filan zulme karşı çalışma yaparken yöntemler üzerinde sessiz kalmak veya şu yöntemi tercih etmek veya da başka bir sesi çıkarmak şeklindeki çalışmada âlimlerin bir araya gelmemesini tabii görmek gerekir. Aksi takdirde ümmetin bütün âlimleri bir araya gelse, "Allah ümmetimi sapıklıkta-hatada birleştirmez" hadisi mucize olmaktan çıkar.

Kardeşlerim,

Burada elbette anlaşılması zor bir şey söylüyorum çünkü birleşmek, "Haydi birleşiyoruz" diye cuma namazında birleşmek gibi kolay geliyor bize. 'Birleşmek' kelimesini kullanmak kolay. İnsanlar otuz-kırk sene aynı evi-yatağı paylaştıkları eşleriyle bile birleşemiyorlar her zaman. Farklı düşünmeye Allah'ın müsait yarattığı bir iki insanı değil, iki yüz insanı, dört yüz insanı bir araya getirmek çok kolay bir şey değil. Burada "Yirmi âlimin on sekizi birleşti, ikisi aykırı davrandı da ne çıkar ki bundan?" diyebiliriz yahut da "Madem on sekizi birleşti ikisi niye katılmıyor kalabalığa, niye aykırı davranıyor?" diye bir soru sorabiliriz. Cevabımız çok basittir: Bir âlim kalabalığa göre karar verdiğinde kaybettiği şey âlimlik vasfıdır zaten. İbni Abbas en büyük âlimlerden biri. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem ona

ne öğüt verdi: “Bütün insanlık bir tarafta olsa sen tek kalsan korkma.” Âlimin ruhu budur. Hak biliyorsa bütün insanlık bir köşede o öbür köşede olmaya razıdır.

Âlim kalabalığa göre değerlendirecekse eğer, Hıristiyanlık çok daha kalabalık bir din. O zaman âlimlerin hep Hıristiyanlığa geçmesi lazım. Âlim kalabalığa göre değerlendirmez, hakka göre değerlendirme yapar. Doğru bulduğu içtihadına göre değerlendirme yapar. Peki bu içtihadta arkadaşlarından etkilenmeyecek mi? Etkilenmez! Âlim, arkadaşlarından değil Kur’an’dan ve Resûlullah’tan etkilenir, sallallahu aleyhi ve sellem. Bu konuda ümmetin örneği yüz-iki yüz tane değildir. Bin âlimden söz edeceksek dokuz yüz doksanı böyledir.

Bir defa, içtihat etmenin yani ağır âlim olmanın temel şartlarından birisi kendi içtihadına dayanmaktır. Başkalarının içtihadının üzerine çalışma yaptığın zaman müçtehit âlim olamazsın. Kendisi bir içtihat etmeli. Çünkü ümmet kafası aktif insan ister.

Eğer ümmetin âlimleri kamuoyundan, haber bültenlerinden, eline düşmüş bir broşürden etkilenerek karar verirlerse vay o ümmetin hâline. O zaman şuna benzer bu: Doktor çok ağır bir ameliyat geçirmesi gereken çocuğa, ağladığı için acıyıp neşter vuramıyor. Çocuk sancısından ağlıyor zaten. Doktor o ağlamadan etkilenmediği zaman çocuğun faydasına iş yapar. Ümmetin âlimleri geçmişin acı tecrübeleri, geleceğin büyük umudu, mevcut heyecan üzerinden kurdukları bir denkleme karar verirler, vermelidirler. Âlimler siyasetten etkilenmezler, baskıdan etkilenmezler, halktan etkilenmezler, ‘ne der insanlar’ diye merak etmezler...

Beşinci özellik: Müslüman olan herkes Müslümanlar ve dolayısıyla ümmet-i Muhammed, bütün fertleriyle “yeryüzünde Allah’ın şahitleridirler.” Yeryüzünde Allah Teâlâ’nın şahitleri olarak bulunuyor ümmet-i Muhammed. Bakara suresinin 143. ayeti: *وَكَذَلِكَ جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا لِتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ وَيَكُونَ الرَّسُولُ عَلَيْكُمْ شَهِيدًا* “Sizi böylece vasat bir ümmet yaptık.” Tam ortada duran bir ümmet. Vasat, ortada duran demek, dengeli. Niçin? *لِتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ* “İnsanlara şahitler olun diye.” *وَيَكُونَ الرَّسُولُ عَلَيْكُمْ شَهِيدًا* “Peygamber de sizin şahidiniz olsun.” Bütün netliği ile çok açık bir şekilde ümmet-i Muhammed’in Müslüman insanları, yeryüzünde Allah’ın kulları üzerinde şahittirler. Bir tür tutanak kâtibi yani. Allah’ın meleklerden de şahitleri var. Ama kulları arasında da hayatın içinden de şahitler tutuyor Allah.

Tevbe suresinde Rabbimiz ne buyuruyor: *فَسَيَرَى اللَّهُ عَمَلَكُمْ* “Haydi, çalışın bakalım.” *فَلِ اعْمَلُوا* “Çalıştığınızı Allah görecek. Peygamberi de görecek, müminler de görecek.” Bu ayet münafıklara da hitap ediyor: Madem Müslümansınız, çalışın bakalım da görsün Allah, Peygamberi ve melekler.” Çalışın yani toplumun içinde yapın yapacağınızı. Çünkü ümmet-i Muhammed insanlığın şahididir. İnsanlığın çalışmasının şahididir. Ümmet-i Muhammed’den Müslümanlar da insan olduğu için, bu aynı zamanda birbirlerine de şahitlik etmeleri demektir. Hem yabancılara şahittir bu ümmet hem de insan olarak yaşadığı için ümmet-i Muhammed’in fertleri onlara da şahittirler.

Kardeşler,

Şimdi; “Tamam yahu, hayırlı olsun bu şahitlik, demek şahitmişiz...” deyip bir kenara çekilebilecek miyiz? Hayır. Çekilemeyeceğiz. Şahitlikle görevlendirilmiş birinin olay mahallinde

bulunması gerekiyor. Püf noktası burası. **لَتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ** “İnsanların şahitlerisiniz siz.” Evde oturan, medresesinde oturup kalan veya camisinden çıkmayan, hayatın işlek olduğu yerlerde bulunmayan bir insan neyin şahidi olacak? Kendi kendinin şahidi! İnsanlar nerede ise ümmet-i Muhammed oradadır. Pazar kurulan yerdedir Müslümanlar. Ticaret yapılan yerdedir, kavga olan yerdedir, huzursuzluk olan yerdedir. Neden? Çünkü bir olay varsa bu olaya Allah, şahit olarak Müslüman’ı istiyor. Belki elini vurup önlemeye kudreti yetmeyecek; ama Allah, yeryüzünde Allah adına şahit olunmasını istiyor. Çünkü Allah’ın sadık kuludur mümin. Yalan söylemeyen, yaptığını Allah için yapan insandır.

Bu ayet, hayatın içinde bulunma mecburiyeti getiriyor Müslüman’a. Bunun için bu ümmette inziva yoktur. Dağlara çekilmek yoktur. Bunun için Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, “İnsanların arasına katılıp kahr çeken ve sabreden mümin, evine çekilen müminden daha hayırlıdır” buyuruyor. Çünkü evine çekildiğin zaman bu görevi icra etme yeteneğini kaybetmiş olursun. “Durum çok kötü” deyip eve çekilmek yok. Durum çok kötü ise çalışma temposu artırmak var. Yokuşları tırmanman zorlaştıkça sileceğin ter sayısı da artacak demektir. Gaza daha fazla basacaksın tırmanabilmek için; zorlandıkça kaçarak değil, zorlandıkça çalışmayı arttırarak.

Olay mahallinde bulunmama hakkı yok müminin. Mümin, olay mahallinde bulunacak. Ticaret, siyaset, ziraat, eğlence... ne ise hayat, insanlar hayattan ne anlıyorsa mümin orada bulunacak. Dolayısıyla mümin bir insan çıkıp da “Siyasette ne işim var...” diyemez. Onun bireysel olarak siyasetten anlamıyor olması normal, ziraattan da anlamadığı gibi. “Ben bundan anlamıyorum, diğer işten anlıyorum” diyebilir. Ama “Müslüman siyasetle ne uğraşır?” diyemezsin hiçbir zaman. Bu ne demek olur? Siyaseti **عَلَى النَّاسِ لَتَكُونُوا شُهَدَاءَ** kuralının dışında bırakmış olursun.

Müslümanlar’ın kıyamet günü şahitlik görevini yapıp yapmadığı sorgulanırken herhalde en zor cevap verilecek sorulardan biri, “Siyasette niye yoktunuz?” olacaktır. Siyaseti şeytan işi, ekonomiyi cambaz işi, ziraatı köylü işi, eğitimi de kadın işi diye bir kenara at. Sen neredesin? Camide. Hayatın şahitlerini istiyor Allah. Camide zaten melekler her şeye hep şahit. Günün yarımşar saatten en fazla iki buçuk saat bulunuyor camide. Ekonomi ise yirmi dört saat aktif, borsalar yirmi dört saat çalışıyor dünyada. Yeryüzünde Allah’ın şahidi olarak bulunmak, hiçbir alanı boş bırakmamak demektir. Elbette bütün alanlarda her Müslüman başarılı olacak diye bir şey yok. Böyle bir talep yok zaten. Allah böyle bir talepte bulunmuyor kullarından. Ama Ahmet siyasetten anlasın, Mehmet ona siyasette destek versin; bu böyle yürüyecek. Hayat paylaşılacak. Biri önemsiz öbürü önemli diyen, hayatı tanıyamıyordu. Bu memlekete fırın lazım, ne yapacaksın manavı... diyen var mı? Fırın da lazım manav da.

Güney Afrika’daki bir kasabada putperestlerin Müslümanlar’a ettiği işkenceden de sorumlusun, kendi kendine putlara tapınıyor olmalarından da. Veya altın madenlerinin sömürgeci ülkeler tarafından hâlâ zulümle işletildiğinden de sen sorumlusun, ümmet-i Muhammed olarak. Gözlemcisisin sen. Allah’ın adına gözlem yapıyorsun yeryüzünde. Elbette **لَا يَكْفِيكَ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا وَسَعَهَا** “kudretin kadar” sonuçlardan mesulsün. Ama vurdumduymazlık ya da senin alanının dışındaymış gibi telakki edemezsin. Ümmet bir ceset gibidir, buyurmuyor mu Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem.

Ümmet-i Muhammed bir insan cesedi gibi. Afrika’mız kafamızdır. Kolumuz Asya’mızdır. Göğsümüz Avrupa’mızdır. Ümmet, yeryüzünün bir cesette birleşmiş şeklidir. Dolayısıyla birimiz hepimizin adına varız yeryüzünde. Hepimiz de birimiz için feda olmaya, cihat etmeye ve onu

kurtarmaya hazır olmamız gerekiyor. Ümmet-i Muhammed kalitesinden ve şuurundan konuşmak başka şey, köy ruhlu Müslüman olarak yeryüzünde yaşamak başka şey.

لَتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ Bakara suresinin 143. ayeti. Bu ayeti duyduğumuzu da melekler şimdi yazdılar. Birbirimizin de şahitleriyiz şu anda. Müslümanlar'ın ne işi var filan yerde diyenler, İslam'ı bir köşeye sıkıştırıp o köşede yaşamaya mahkûm edip bir de bununla iftihar edenler bu ayetin kıyamet günü onların yakasına nasıl yapışacağını göreceklerdir. Bunun önemli bir sonucu var: Eğer benim böyle bir görevim varsa, bu ümmet içerisinde aktif bir şekilde bulunmam gerekiyorsa insan bulunan her yerde ben varım. Bu kadar.

Beşinci maddemiz: Bu ümmet, bütün insanların muhatabı olan bir çalışmanın ümmetidir. Allah, insanlardan sorumlu, diyor, müminlerden demiyor. İki ayaklı insan olarak doğan herkes bu kurala dâhil. Ümmet-i Muhammed, 571 yılından sonra yaratılan her insanın adıdır. Bu ümmetin içinde "Muhammed aleyhisselam peygamberimdir" diyenler var, kabul etmeyenler var. Dolayısıyla icabet ümmeti var, yani bu daveti kabul edenler var, bir de reddedenler var.

Kapasitemiz budur. Afrika'ya çekilemeyiz, Arap Yarımadası'na çekilemeyiz. Bu dünyada çekilebileceğimiz hiçbir yer yoktur. Nerede bir insan yaratılıyorsa biz oradayız. Dolayısıyla 'mümin kardeşlerim' dediği zaman bizden biri, yedi milyardan herhangi bir mümini kastediyordur. Kasabasını kastedemez, beyaz-siyah deriliyi kastedemez. Kendi ırkından birini kastedemez. 'İnsanlar!' diye hitap ettiğimiz zaman da şu anda var olan ve kıyamete kadar yaratılacak Müslüman, kâfir, münafık, şucu-bucu; ne olursa olsun bütün insanlar çalışma alanımızdadır. Bu şekilde düşünmek zorundayız. Aksi takdirde Allah'ın razı olmadığı bir yolda yol almaya devam ederiz.

Hacc suresinin 78. ayetinde ne buyurmuştu Allah Teâlâ: هُوَ اجْتَبَاكُمْ "Sizi Allah seçti." Bu seçmeyi tekrar tefekkür edelim. Yani Allah sizi seçti, dolayısıyla sorumlu oldunuz, bu görev alınıza yazıldı. Müslüman olmakla da siz görevi kabul ettiniz. Şimdi nazlanıp "Zor geliyor, kolay değil bu iş..." diyemezsiniz. Çünkü Müslüman olmak sadece sakal bırakmakla, sabah namazı kılmakla, kadın isen tesettüre girmekle bitmiş bir işin adı değil. İnsan olmanın bir bedeli var da Müslüman olmanın bedeli nasıl olmaz? **Seçilmiş olmak, Allah Teâlâ'nın görevine muhatap olmaktır. Her Müslüman bu şuurla yaşamaya mecburdur.**

Ömer bin Hattab radiyallahu anh, Mescid-i Nebi'de oturup kendini Kur'an'a verenleri görünce elindeki küçük odunu ile yanaşmış, "Siz burada ne yapıyorsunuz!" demiş, "bu gökler altın mı indiriyor? Toprakta altın mı çıkıyor?" Dikkat ediniz, "Gök altın indirmiyor, toprak altın bitirmiyor haydi haydi herkes işine!" diye kovalamış. Mescitten adam kovuyor. Namazı kıldın mı? Kıldın. Haydi işine! Mescit, ibadetini cemaatle eda etme yeridir. Ramazanda da on gün itikâf yeri, ondan sonra hayatın içinde dur Müslüman! Allah'ın şahidisin. Bulunmadığın her yerde Allah'ın razı olmayacağı bir iş olacak. Muhtemel bir cinayet, bir günah olacak ve sen bunun hesabını vereceksin kıyamet günü. Görev mahallinde değildin. Görev mahallini terk etmiştin. Birincisi bu.

İkincisi: Bu ümmet, bütün insanlık neslinin muhatabıdır. Sadece Müslümanlar, Araplar, bir kıtada yaşayanlar değil; Allah'ın insan olarak yarattığı herkes, Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemden sonraki bütün Müslümanlar, bütün insanlar bu ümmettendir. Bu ümmetin vebalini, mesuliyetini taşımaktadırlar.

Üçüncü nokta: Demek ki bir şahadet yapma, yani olay yerinde, hayatın içinde bulunma diye bir görevimiz var bizim. “Tamam, kimlik kartımı takıp hemen olay yerinde bulunuyorum” demenin bir anlamı yok. Herhâlde benim olay yerinde bulunmam bir Müslüman olarak o olaya ağırlığımı koyacak çapta ve kimlikte bulunmamı gerektirir. Nedir bu? **Ben Müslüman olarak burada bulunuyorum; bu, Müslümanlığımı özümsemiş ve İslam’ın o konudaki ruhunu sahiplenmiş biri olarak bulunursam işe yarar.**

Çok basit bir örnek; bir yerde trafik kazası var diyelim. Hayatımda pansuman bile yapmamışım ben. Antibiyotikle biyotik hapi arasında ne fark var onu da bildiğim yok, kan görünce zaten tutuluyorum. Yardım etmek ve oradaki kardeşlerimle ilgilenmek üzere indim. ‘Şöyle yap!’ diye bağırıp çağırıyorum kazazedelere. Benim orada bulunmam faydalı mı zararlı mı? Ben zarar veririm insanlara. Benim orada bulunmamın bir manası yok. Sağlıktan anlayan, ilkyardımın ne olduğunu bilen birinin orada olması lazım. İlkyardım bilgisi olmayan birinin bulunması kendine de zarar, oradaki insanlara da.

Herkesin âlim olmasını konuşmuyoruz ama “siyasette İslamî hizmet için varım” diyen var ya, gel bakayım; siret-i nebiden bugünkü siyasete ait yüz madde çıkar bir görelim seni bakalım. Bakanlığın bilmem ne müşavirisin, çok güzel. Diyelim ki ziraat üzerine. Şariatımızın ziraat ile ilgili emirleri-yasakları nelerdir? “Onları hocalar söylüyor.” Ama sen orada hocaları tutmuyorsun ki kendin bulunuyorsun. Bulduğumuz yerde Allah’ın şahidiyse bu şahitlik, içi doldurulmuş bir kimlikle yapılabilir. Camide bulunan camide, siyasette bulunan siyasette, ziraatta bulunan ziraatta. Aksi takdirde kendi kendimize din ihdas ederiz. Benim her hareketim Allah’ın razı olduğu şeydir zaten, demeye başlarız ki bu Hıristiyanlaşma-Yahudileşme sürecine sokar İslam’ı –maazallah.

Yeryüzünde Müslüman, Allah’ın şahididir. Cahil şahit olamaz. Olayı bilmeyen şahit olamaz. Herkes âlim olsun değil, herkes bulunduğu yerin hakkını versin. Girme siyasete o zaman. Girme Müslümanlar adına bir kooperatife o zaman. Sadece sakallı olduğun için ve bizim partinin kurucusunun akrabası olduğun için senin orada bulunman gerekmiyor. Böyle bir meziyet yok çünkü. Biz Allah adına bulunuyorsak, Allah’ın şeriatını bildiğimiz kadar kıymetimiz olacak. ‘Birinin tanıdığı olduğumuz için’ bulunacağımız yer anca düğündür. İnsanlık adına şahitlik eden birisi aldığı yükü unutmamalıdır.

Ebediyen unutmayacağımız büyük bir örnek Ömer bin Hattab’dır yine. Şehit olup Rabbine kavuştuğu gün rica etmişler, yalvarmışlar; “Oğlun Abdullah’ı çok seviyoruz, bırakiver onu bize lider olarak” denince ne cevap veriyor: “Bir aileden bir kurban yeter size.” Çünkü Ömer kendini yeryüzünde Allah’ın şahidi olarak görüyordu. ‘Bu şahitliği ben yaptım, yeter, yorulduk. Bizim aileden bir kurban yeter size.’ Ah şimdi öyle bir fırsat elimize geçecek, “Tabii canım, haydi feda olsun yavrum, buyurun!” Ne kıymetli ‘referans’ olurduk ona...

Evrensel siyaset-ekonomik-savaş taktiklerini bilmeyen birisinin camimizde cemaat olması hakkıdır, şüphesiz. Çok iyi bir Müslüman olup Rabbine sabahlara kadar da ibadet etmesinde sıkıntı yok. Ümmet-i Muhammed’in şahitlik görevini yerine getirecek, kıyamet günü iki binli yılların yeryüzünde Allah adına mücadeleyi sürdüren şahitlerinden biri olarak dirilen, evrensel siyaset değerlerini bilecek. Seçimden seçime oy kullanmak evrensel bir siyaset bilmek değildir. Yen lirayla bozulunca ne kadar ediyor; bunu bilmenin bir önemi yoktur.

Niye on binlerce olay yaşanıyor dŸnyada da borsa hiçbir zaman değişmeyen ana haber maddesi oluyor? Herkes ticaretle mi uğraşıyor? Mesela İstanbul borsasıyla kaç yŸz bin kişi ilgileniyor ki İstanbul'da? Ama saat başı borsa haberi çıkıyor. Ne bu? İşte bu heyecanı ruhlarına sindirdikleri insanları sonra kŸle yapabiliyorlar. Hayatında dolara tutmamış adam bile "Borsa bugün řŸyleymiř..." diyor ve borsa haberlerini izliyor. İnsanlığı niye borsa kŸlesi bir mahlŸk haline getiriyorlar, bunu dŸřŸnmemiz gerekiyor.

Ekonomi Ÿzerinden Birinci-İkinci DŸnya Savaşı'ndan daha bŸyŸk bir savaşın bu dŸnyada nasıl sŸrdŸęŸnŸ bilen, siyasetin ne kadar gŸlŸ bir aktŸr olduğunu, siyasetle insanoğlunun nasıl sŸmŸrŸldŸęŸnŸ kŸk veya evrensel çapta anlayabilen birisi için, sen Ÿmmet-i Muhammed adına şahitlik yapabilirsin, denir. Onun dışında herkes sade bir MŸslŸman olarak kalmalıdır. Bu çapta bir bilgisi olmayanın oy kullanması dahi çok akılcıca bir şey değil. İkna edilmişliğinden dolayı oy kullanan başka, beynindeki tespitlerle uyumlu gŸrdŸęŸ için birisine oy kullanan başka. Ama bŸtŸn dŸnyada ikna etme Ÿzerine kurulu bir anlayışla oy kullandırılıyor. Bu bir siyaset değildir, vatandaşlık gŸrevidir. Bu gŸrevi herkes yerine getirir, ayrı bir konu. Ama bir mŸmin sandığa gidip oy kullanacaksa, bir yerde Rabbinin huzurunda kaldırılmış bir parmak olarak onu gŸrŸyorsa oy kullanabilir. Bunun dışındaki de oy kullanmak değildir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Ālemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.